

LAURA LYNNE JACKSON

Het
LICHT
tussen
ONS

*Het verhaal van een vrouw met een
bijzondere spirituele verbinding*

‘Een briljante mijlpaal.’

Eben Alexander, auteur van *Na dit leven*

Over het boek

Laura Lynne Jackson ontdekte al op jonge leeftijd dat ze anders was dan anderen, maar hield dat jarenlang verborgen voor haar omgeving. Overdag was ze lerares Engels op een middelbare school en zorgde ze voor haar drie kinderen. 's Avonds sprak ze echter in het geheim telefonisch met beroemdheden, sporters, wetenschappers en anderen, en bracht ze hen in contact met hun overleden dierbaren.

In *Het licht tussen ons* – dat in meer dan vijftien landen verschijnt – vertelt ze hoe ze zich jarenlang 'niet normaal' voelde, tot ze door een wetenschappelijke uitleg haar gave accepteerde en de twee verschillende kanten van haar leven samenbracht. Sindsdien helpt ze anderen in het reine te komen met hun verlies. Laura's inzichten en de ontroerende verhalen uit haar readings leren ons op een liefdevoller en zinvoller manier in het leven van hier en nu te staan.

Reacties op het boek

'Een briljante mijlpaal.' – Eben Alexander, auteur van *Na dit leven*

'Een boek vol wijsheid en liefde, dat ik van harte aanbeveel.' – Brian L. Weiss, auteur van *Vele levens, vele meesters*

Bezoek www.levboeken.nl voor informatie over al onze boeken.
Volg @Levboeken op Twitter en bezoek onze Facebook-pagina:
www.facebook.com/Levboeken.

LAURA LYNNE JACKSON

HET
LICHT
TUSSEN
ONS

Oorspronkelijke titel

The Light Between Us

Uitgegeven in het Engels door Spiegel & Grau, een imprint van

Random House, onderdeel van Penguin Random House LLC, New York.

Copyright © 2015 by Laura Lynne Jackson LLC

Vertaling

Elisabeth van Borselen

Omslagbeeld

Getty Images/Thomas Vogel

Omslagontwerp

DPS Design & Prepress Services, Amsterdam

Auteursfoto

© Noa Griffel

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers B.V., Amsterdam

ISBN 978 94 005 0696 1

NUR 728

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische verveelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor mijn moeder, Linda Osvald. Zij leerde mij om het licht in mij te vertrouwen en het licht tussen ons allen te zien. Mam, alle schoonheid die in deze wereld tot mij komt, is vanwege jou; jij bent de bron van dit alles.

*En voor Garrett, Ashley, Hayden en Juliet.
Zij vullen mijn wereld met licht, vreugde en betekenis.
Jullie zijn mijn bestaansreden.*

*En aan iedereen die dit boek leest...
mogen we altijd elkaars pad verlichten.*

Er zijn slechts twee manieren waarop je kunt leven.
De ene is door te doen of er geen wonderen bestaan.
De andere is door te doen alsof alles een wonder is.

INHOUD

<i>Inleiding</i>	11
------------------	----

DEEL 1

1. Opapa	23
2. Het meisje in de supermarkt	30
3. Australië	35
4. Verliefd	43
5. John Moncello	52
6. Litany Burns	59
7. Mijn levensweg	67
8. Oxford	72
9. Sedona	76
10. Verstoring	81

DEEL 2

11. Open blijven staan	91
12. De aankomst	96
13. Het scherm	103
14. Liefhebben en vergeven	108
15. Wat past bij jou	114
16. Familie voor altijd	124

17. Er is meer tussen hemel en aarde	134
18. Het politiepetje	140
19. Het laatste kind	148
20. De bij die vastzat	154
21. Twee meteoren	163
22. Windbridge	172

DEEL 3

23. De Canarsie-pier	187
24. Het raadsel oplossen	195
25. De directeur van de school	202
26. De koorden aanraken	210
27. De feniks	220
28. Het bonsaiboompje	229
29. De QEEG	240
30. Verstregeling	248
31. Het zwembad	256
32. Engelenweg	261
33. Het licht aan het eind	268
<i>Dankwoord</i>	279

INLEIDING

Ik reed in westelijke richting op de Jericho-tolweg toen de boodschappen begonnen binnen te komen.

Ik kneep hard in het stuur van mijn Honda Pilot en zwenkte naar rechts waarna ik het parkeerterrein van een Staples opreed. Ik trapte op de rem en kwam halverwege een parkeervak tot stilstand.

Ik was er niet klaar voor. Iets eerder die avond had ik een aantal keer diep ademgehaald om te proberen kalm te blijven, want ik was zo zenuwachtig. Om precies te zijn, ik was eigenlijk doodsbang. Over enkele ogenblikken zou ik in een ruimte zijn die gevuld was met mensen die verdriet hadden. Het was mijn taak die avond om te proberen hun pijn draaglijker te maken. Mijn grote angst was dat ik het juist erger zou maken.

Ik droeg een effen zwarte blouse en een zwarte broek. Ik wilde niet dat iemand afgeleid zou worden door patronen op mijn T-shirt of bloemetjes op mijn jurk. Ik had het avondeten overgeslagen, omdat ik te nerveus was om te eten. Mijn man Garrett was nog niet thuis van zijn werk, dus ik had mijn moeder gevraagd om op onze twee kleine kinderen te passen totdat hij er was. Ik was te laat vertrokken en probeerde wat tijd in te halen op de drukke weg, maar het verkeer reed niet erg door.

Toen begonnen ze opeens naar me toe te komen.

De kinderen.

Plotseling waren ze er, allemaal tegelijk. Het was verbazingwekkend. Het was net alsof je alleen in een kamer bent waarin opeens de deur opengaat en er vervolgens tien tot vijftien mensen tegelijk

binnenkomen. Je kunt die mensen misschien niet eens zien of horen, maar toch weet je dat ze er zijn... Je kunt hen voelen. Je weet dat je niet langer alleen bent. Zo voelde het terwijl ik in mijn auto zat... ik wist dat ik niet alleen was.

Vervolgens kwamen de woorden, namen, verhalen, smeekbedes, omschrijvingen en beelden en alle andere dingen die ze met mij wilden delen. Het waren er zoveel dat ik ze af moest remmen.

‘Wacht even, wacht even,’ zei ik hardop terwijl ik in mijn handtas rommelde om mijn rode notitieboekje en pen eruit te halen. Ik begon zo snel als ik kon te schrijven, maar ik kon niet alle boodschappen die ik kreeg bijhouden. Ze kwamen als een onophoudelijke stroom op me af.

‘Zeg tegen hen dat ik er nog steeds ben,’ zei er een.

‘Zeg tegen hen dat ik nog steeds onderdeel uitmaak van hun leven,’ zei een ander.

‘Zeg tegen hen: “Ik hou van jullie en ik zie alles wat er gebeurt.”’

‘Heb alsjeblieft geen verdriet om mij. Ik ben in orde.’

‘Ik ben niet dood, ik ben nog steeds jullie kind.’

‘Denk niet aan me alsof ik er niet meer ben. Ik ben er nog steeds.’

‘Vertel hun alstublieft dat ik er nog ben!’

Ik zat in mijn scheef geparkeerde auto op het terrein van de Staples en bleef maar schrijven – een vrouw die omgeven was door kinderen die niemand anders kon zien.

Uiteindelijk, na een paar minuten, stopte ik de aantekeningen in mijn handtas, ging weer op weg en reed zo snel ik kon naar het Huntington Hilton aan Broad Hollow Road. Ik rende door de hotellobby en vond de vergaderruimte waar de bijeenkomst plaatsvond. Een bord naast de deur lichtte slechts een klein beetje toe van wat er die avond zou gebeuren. Op het bord stond: **HOE JE MOET LUISTEREN ALS JE KINDEREN SPREKEN.**

De vergaderruimte zag er doorsnee uit met bruine gordijnen, spotjes aan het plafond, stijlvol tapijt en draaistoelen. In het midden van de ruimte stond een lange, rechthoekige tafel waar negentien mensen stijfjes omheen zaten. Toen ik binnenliep, draaiden ze zich allemaal naar mij om en ze vielen stil. Ze hadden een verdrietige en

gekwelde blik op hun gezicht. Het leek wel een eeuwigheid te duren voordat er ook maar iemand ademhaalde.

Dit waren de ouders.

De organisatoren van de bijeenkomst, Phran en Bob Ginsberg, de directeuren van de Forever Family Foundation (FFF), kwamen naar me toe en verbraken de spanning. Ze omarmden me ter begroeting en boden me een stoel aan. Ik bedankte, want het was onmogelijk voor me om te gaan zitten; ik was veel te zenuwachtig.

Bob stond voor in de zaal en schraapte zijn keel. ‘Dit is Laura Lynne Jackson,’ zei hij met zachte stem. ‘Ze werkt als erkend medium bij de Forever Family Foundation, en ze is hier vanavond om ons te leren hoe we met onze kinderen kunnen praten.’

Bob stond zijn plaats af en gaf mij het woord. Ik haalde een keer diep adem en keek naar de haastig opgeschreven notities die ik in mijn hand hield. De ouders keken mij afwachtend aan. Ik wist niet wat ik moest zeggen of hoe ik moest beginnen. Er ging een hele tijd voorbij en de zwaarbeladen stilte kwam weer terug.

Niemand wist wat er zou komen, ik al helemaal niet.

Uiteindelijk keek ik op en sprak.

‘Jullie kinderen zijn hier,’ gooide ik eruit. ‘En er is iets wat ze aan jullie willen laten weten.’

Ik heet Laura Lynne Jackson. Ik ben echtgenote, moeder en lerares Engels op een middelbare school.

Ik ben ook een medium.

Ik zie er waarschijnlijk niet uit als iemand aan wie de meeste mensen denken als ze zich een medium voorstellen. Ik lees geen theeblaadjes of tarotkaarten, en ik maak geen reclame voor mezelf. Ik voorspel niet de toekomst en ik heb geen kristallen bol (oké, vooruit, ik heb een kleine glazen bal als decoratie, maar die heb ik slechts omdat ik hem niet kon weerstaan toen ik hem in een winkel zag). Ik ben gewoon iemand die een gave heeft die duidelijker aanwezig is bij mij dan bij anderen.

Ik ben helderziend. Dat houdt in dat ik de gave heb om op andere manieren dan met mijn vijf zintuigen informatie te verzamelen over mensen en gebeurtenissen. Ik ben ook helderhorend. Ik hoor geluiden op andere manieren dan met mijn oren. Ook ben ik heldervoeleend, waardoor ik dingen kan voelen door bijvoorbeeld voorwerpen aan te raken.

Als ik bijvoorbeeld aan een tafel zit in een restaurant, kan ik duidelijk de energie voelen van de mensen die er voor mij hebben gezeten; alsof ze tientallen vingerafdrukken vol prikkelende energie hebben achtergelaten. En als die energie me op een negatieve manier raakt, dan zeg ik beleefd tegen de serveerster dat ik liever ergens anders zit of, als het de laatste vrije tafel is, dat ik weg moet. Dat vinden mijn man en kinderen niet altijd leuk. De serveerster ook niet, trouwens.

Naast een paranormaal begaafd mens ben ik ook een spiritistisch medium, wat betekent dat ik in staat ben om met mensen die zijn overleden te communiceren.

Als je eerste vraag luidt hoe ik zo geworden ben, dan is mijn antwoord: ik heb geen idee. Ik probeer mijn hele leven al om daarachter te komen.

Tijdens mijn zoektocht naar antwoorden, heb ik rigoureuze onderzoeken ondergaan. Allereerst bij de Forever Family Foundation, een wetenschappelijke non-profitorganisatie die mensen helpt bij hun rouwverwerking, en daarna bij het Windbridge Institute for Applied Research in Human Potential, een instituut voor toegepast onderzoek naar menselijke vermogens, in Arizona. Bij Windbridge slaagde ik, begeleid door wetenschappers, voor een screening van acht fasen waarbij ik vijf keer werd geblinddoekt. Daarna mocht ik toetreden tot een kleine groep erkende onderzoeksmediums van het instituut.

En toch, ook al was ik op zoek naar antwoorden – op zoek naar mijn ware bestemming in dit leven – ik hield ook zorgvuldig mijn gaven verborgen voor de rest van de wereld. Ik wist op dat moment niet waar en hoe ik mijn gaven in mijn leven kon inpassen. Ik wist niet wat ik ermee moest doen. Voor een groot deel van mijn leven

probeerde ik een pad voor mezelf uit te stippelen dat niets te maken had met medium zijn.

Tijdens mijn laatste jaar op de universiteit studeerde ik in het buitenland, in Oxford, en bestudeerde ik het werk van Shakespeare, omdat ik vastbesloten was mij in wetenschappelijk onderzoek onder te dompelen. Na mijn afstuderen dacht ik erover om advocaat te worden en ik werd aangenomen bij twee topuniversiteiten voor de rechten, maar ik besloot mijn passie voor lesgeven te volgen. Voor lange tijd zag ik mijzelf vooral als een leraar. Aura's lezen en praten met geesten hadden geen plek in mijn academische leven.

Op die manier leidde ik bijna twintig jaar lang een dubbelleven.

Overdag gaf ik aan tieners les over *Macbeth* en *De druiven der gramscap*, maar 's avonds, terwijl mijn man beneden de kinderen in de gaten hield, zat ik boven in de slaapkamer en had ik over de telefoon gesprekken met beroemdheden, sporters, astronauten, politici, directeuren en allerlei andere mensen, en gaf ik hun een glimp van iets wat ver voorbij de geaccepteerde grenzen van de menselijke ervaring ligt.

Maar tijdens het leiden van dat dubbelleven ontdekte ik iets opmerkelijks: ik besepte dat ik helemaal niet zo anders was. Hoewel mijn gaven mij het gevoel gaven dat ik niet zoals iedereen was, dat ik niet 'normaal' was, kwam ik tot het besef dat met die gave 'gezegend' zijn, niet de grootste zegen is.

De prachtige gave die ik heb gekregen – het besef dat we allemaal met elkaar verbonden zijn door de sterke banden van licht en liefde, zowel hier op aarde als in het hiernamaals – is een gave die van ons allemaal is.

Net als mijn leven, is dit boek een reis van de duisternis naar het licht. Het vertelt het verhaal van mijn zoektocht naar meer begrip van de ware zin van mijn leven en de manieren waarop we verbonden zijn met de wereld om ons heen. Mijn grootste hoop is dat jij iets haalt uit mijn zoektocht waar jij iets aan hebt in jouw leven.

Want als dat het geval is, dan kom je misschien tot dezelfde conclusie als ik. Dat de sterke banden die ons verbinden aan de mensen die we hier en in het leven na dit leven liefhebben, de wijze waarop we nu leven en liefhebben enorm kunnen verbeteren, als we onze harten en gedachten voor hen openstellen.

Maar zelfs nadat ik tot dit besef was gekomen, dacht ik er niet aan om dit met anderen te delen. Ik had geen plannen om een boek te schrijven. Tot ik op een dag surveilleerde in de gangen op de middelbare school waar ik lesgeef en ik plotseling een enorme stortvloed aan informatie en inzicht kreeg vanuit het universum. Het voelde als een bliksemflits die in één klap helderheid bracht. De boodschap was duidelijk.

Het is de bedoeling dat je je verhaal deelt.

Dit had niets met mij te maken, maar alles met de boodschap. Het was niet de bedoeling dat de levenslessen die voortkwamen uit de readings die ik hield geheim werden gehouden. Het was de bedoeling dat ze in de openbaarheid kwamen.

Ik beschouw dit boek niet als een memoir van mijn leven, maar ik zie mijn verhaal als een manier om iets te vertellen over de indrukwekkendste en meest heftige readings die ik gedurende de jaren heb gehouden. Readings die mensen in contact brachten met hun geliefden aan gene zijde en waarbij het proces hen hielp om oude wonden te helen, vrede te krijgen met het verleden, hun leven opnieuw vorm te geven en uiteindelijk hun ware pad en doel in deze wereld te vinden. Deze readings waren enorm stimulerend en leerzaam voor mij.

De readings gaan, net als mijn levensverhaal, eigenlijk allemaal over hetzelfde: de dappere, onophoudelijke zoektocht van de mens naar antwoorden. Als literatuurstudent werd ik aangemoedigd om me bezig te houden met diepgaande vragen als: Waarom zijn we hier? Wat houdt ons bestaan in? Wat is de zin van ons leven? Ik beweert niet dat ik al de antwoorden op deze vragen heb gevonden. Alles wat ik kan doen is mijn verhaal vertellen. Ik kan mijn geloof delen dat als we niet eens de mogelijkheid van een leven na dit leven overwegen, als we niet kijken naar de schat aan bewijs die in de laatste jaren naar boven is gekomen over het voortbestaan van het be-

wustzijn, we onszelf afsluiten van een bron van enorme schoonheid, troost, heling en liefde. Maar als we ervoor openstaan om dit gesprek te voeren, kunnen we misschien slimmere, gelukkigere en authentiekere mensen worden. Dichter bij onze waarheid. Dichter bij wie we echt zijn. De allerbeste versie van wie we zijn. De versie die ons in staat stelt om het beste van onszelf te delen met anderen en op die manier de wereld te veranderen.

Dat is alles wat ik wil doen: dat gesprek voeren. Ik wil de mogelijkheid laten zien dat er meer is dan slechts de traditionele manier waarop we naar de wereld kijken. Ik wil verkennen wat ik telkens weer heb gezien tijdens mijn readings: dat het universum werkt via een synchroniciteitsbeginsel en dat een onzichtbare macht de gebeurtenissen aan elkaar verbindt en alles wat we doen omgeeft met zin.

Ik wil je laten inzien dat er een reden is waarom je dit boek nu leest.

Wat ik vooral wil doen is bespreken wat mij duidelijk is geworden door mijn werk. De geweldige waarheid dat schitterende koorden van lichtenergie ons hier op aarde met elkaar verbinden en ons ook voorbij de dood verbinden met onze geliefden die zijn overleden.

Ik kan deze lichtkoorden zien. Ik kan het licht tussen ons zien.

En omdat het licht er is, ons verbindt, onze lotsbestemmingen met elkaar verbindt, omdat we allemaal kracht halen uit dezelfde energiebron, weten we dat nog iets anders waar is.

Niemand leeft een onbetekenend leven.

Niemand wordt vergeten door het universum.

Iedereen kan op grootse wijze de wereld verlichten.

Het is alleen zo dat sommigen van ons nog niet hebben ontdekt hoe machtig we zijn.

Ik verwacht niet dat mijn ideeën zonder weerstand worden geaccepteerd. Ik ben bijna twintig jaar lang lerares geweest en ik ben niet gemakkelijk over te halen met halfbakken theorieën of zweverige

argumenten. Ik heb mijn studenten altijd geleerd om kritische denkers te zijn, om te onderzoeken, te analyseren en dingen in twijfel te trekken, en op die manier ben ik met mijn gave te werk gegaan. Ik heb mijn gaven laten onderzoeken door wetenschappers en onderzoekers. Ik heb gesproken met onverschrokken onderzoekers en wijze intellectuelen. Ik heb de wetenschappelijke ontwikkelingen van de afgelopen vijftientig jaar gevolgd die ons verbluffende nieuwe inzichten in het menselijk vermogen hebben gegeven.

Ik heb leren begrijpen hoe de vele opmerkelijke gebeurtenissen in mijn leven stroken met en verklaard kunnen worden door wat we momenteel te weten komen over de kracht en de duurzaamheid van het menselijk bewustzijn.

Desondanks komen de belangrijkste lessen in dit boek niet van wetenschappers of onderzoekers. En ze komen al helemaal niet van mij. Ik ben geen profeet en geen orakel. Het enige wat ik ben is een doorgeefluik.

De belangrijkste lessen komen van de groepen lichtwezens die contact met ons zoeken over de grenzen heen.

Als medium heb ik met honderden mensen readings gehouden. Sommigen van hen waren rijk en beroemd, maar de meesten van hen waren dat niet. Tijdens deze sessies heb ik hen in contact gebracht met hun geliefden die niet meer hier op aarde waren. Deze overleden geliefden bieden ons een wonderbaarlijke kijk op het bestaan en het universum.

De allereerste stap van onze tocht is gemakkelijk. Die eist vooral van ons dat we ons openstellen voor de mogelijkheid dat er meer is in dit bestaan dan wat we gemakkelijk kunnen bevatten met onze vijf zintuigen.

De grote meerderheid van ons doet dit al. De meesten onder ons geloven in een hogere macht, ongeacht de naam die we gebruiken om deze te omschrijven. Ik verwijs naar deze hogere macht als het universum. Anderen noemen die God. Ik ben gevoed met het

geloof in God, en ik geloof nog steeds, maar ik zie alle religies als een groot bord dat in heel veel stukjes is gebroken. Alle stukjes zijn anders, maar ze zijn nog steeds onderdeel van hetzelfde bord. De woorden die we gebruiken om ons geloof te beschrijven zijn niet zo belangrijk als het geloof zelf.

Dus we zijn al bereid om in iets te geloven wat groter is dan wijzelf, iets wat we niet kunnen bewijzen, uitleggen of zelfs maar volledig begrijpen. We zijn niet bang om die sprong te wagen. Maar als we de volgende stap wagen, naar het geloof dat ons bewustzijn niet eindigt met de dood maar in plaats daarvan een veel grotere reis voortzet, dan gebeurt er werkelijk iets ongelooflijks.

Want als we geloven in een leven na dit leven, moeten we de mogelijkheid overwegen dat we contact kunnen maken met die wereld.

Als alle verbazingwekkende dingen die er in mijn leven hebben plaatsgevonden mij niet waren overkomen, dan weet ik eerlijk gezegd niet zeker of ik had geloofd dat ze mogelijk waren. Maar ze zijn me overkomen, dus ik weet niet alleen dat ze mogelijk zijn, ik weet ook dat ze echt zijn.

Ook weet ik dat als we ons openstellen voor de manieren waarop we allemaal met elkaar verbonden zijn – een deel van hetzelfde geheel, dat verleden, heden en toekomst omvat – we samenhang, betekenis en licht beginnen te zien waar we daarvoor slechts duisternis zagen.

DEEL 1

Opapa

Op een zonnige woensdagmiddag in augustus, toen ik elf was, spetterden mijn zus, broer en ik in het ondiepe zwembad dat was opgezet in de achtertuin van ons huis op Long Island. Over slechts een paar dagen zou de school weer beginnen en we probeerden nog zo veel mogelijk plezier aan de zomervakantie te beleven. Mijn moeder kwam de tuin in om te vertellen dat ze naar onze grootouders ging die in Roslyn, zo'n vijftig minuten rijden bij ons vandaan, woonden. Jarenlang was ik met haar meegegaan om mijn grootouders te zien en ik vond het altijd erg leuk om te gaan. Maar toen ik ouder werd kwamen er andere activiteiten voor in de plaats. Vandaar dat mijn moeder soms alleen ging en ons thuisliet. Op deze prachtige zomerdag wist ze dat het haar niet zou lukken om een van ons uit het zwembad te krijgen.

'Veel plezier,' riep ze ons toe. 'Ik ben over een paar uur weer terug.' En dat zou het dan zijn geweest.

Maar toen, plotsklaps, raakte ik in paniek.

Ik voelde het tot diep in mijn botten. Een algehele, onverklaarbare, hevige paniek. Ik kwam overeind in het zwembad en riep naar mijn moeder.

'Wacht!' gilde ik. 'Ik ga met je mee!'

Mijn moeder lachte. 'Het is goed, je kunt hier blijven,' zei ze. 'Geen niet ervan, het is een prachtige dag.'

Maar ik waadde al als een gek naar de rand van het zwembad. Mijn broer en zus keken toe en vroegen zich af wat er met mij aan de hand was.

‘Nee!’ schreeuwde ik. ‘Ik wil met je mee! Wacht alsjeblieft op me. Alsjeblieft.’

‘Laura, het is in orde...’

‘Nee, mam, ik moet met je mee!’

Mijn moeder hield op met lachen. ‘Oké, rustig maar,’ zei ze. ‘Kom naar binnen, trek wat aan. Ik zal op je wachten.’

Ik rende drijfnat naar binnen, trok snel mijn kleren aan, sprintte naar buiten en stapte half doorweekt de auto in, nog steeds compleet in paniek. Een uur later draaiden we de oprit van mijn grootouders op en ik zag mijn grootvader – ik noemde hem opapa – die naar ons zwaaide vanaf de veranda aan de achterkant van het huis. Pas toen, toen ik hem zag en hem had geknuffeld, nam de paniek af. De paar uur erna bracht ik met opapa door op de veranda. We praatten, lachten, zongen en vertelden elkaar moppen. Toen het tijd was om afscheid te nemen, gaf ik hem een zoen en een knuffel, en zei ik tegen hem: ‘Ik hou van je.’

Ik heb hem nooit meer levend teruggezien.

Ik wist niet dat opapa zich zwak en moe voelde. Volwassenen vertelden me zoiets nooit. Toen ik die dag bij hem was, was hij zoals hij altijd was: aardig, grappig, speels. Hij moet die dag al zijn krachten hebben aangesproken om gezond op mij over te komen. Drie dagen na mijn bezoek ging opapa naar de dokter. De dokter vertelde hem het vernietigende nieuws dat hij leukemie had.

Drie weken later was opapa overleden.

Toen mijn moeder mijn zus, broer en mij vroeg om op de bank te gaan zitten en ons voorzichtig vertelde dat opapa was overleden, werd ik overrompeld door emoties. Geschoktheid. Verwarring. Ongeloof. Woede. Hevig verdriet. Een groot, verschrikkelijk gevoel van hem missen.

Maar het ergste van alles was dat ik een afgrijselijk, verpletterend schuldgevoel had.

Het ogenblik waarop ik hoorde dat mijn grootvader was overleden,

begreep ik precies waarom ik zo in paniek was geweest en hem moest zien. Ik had geweten dat hij dood zou gaan.

Natuurlijk had ik dat niet echt kunnen weten. Ik wist niet eens dat hij ziek was. Toch, op de een of andere manier, wist ik het. Waarom zou ik anders hebben geëist dat ik hem wilde zien?

Maar als ik het wist, waarom had ik dat dan niet gezegd tegen opapa, tegen mijn moeder of zelfs tegen mezelf? Ik had er niet echt een duidelijk idee of zelfs maar een flauw vermoeden van gehad dat het niet goed ging met mijn grootvader. Ik was niet bij hem op bezoek gegaan met de gedachte dat het de laatste keer was dat ik hem zou zien. Het enige wat ik had gevoeld, was een mysterieus gevoel van dat ik iets wist. Ik begreep het helemaal niet, maar het gaf me een verschrikkelijk ongemakkelijk gevoel, alsof ik op de een of andere manier medeplichtig was aan het overlijden van opapa. Ik had het gevoel alsof ik in verbinding stond met de wrede krachten die zijn leven hadden opgeëist, en dat gaf me een onvoorstelbaar schuldgevoel.

Ik begon te denken dat er iets ernstig mis was met mij. Ik was nog nooit iemand tegengekomen die kon aanvoelen wanneer iemand zou overlijden, en nu was dat mij overkomen, ik kon het amper bevatten. Het enige wat ik begreep was dat het iets verschrikkelijks was om te weten. Ik raakte ervan overtuigd dat ik niet normaal was, dat ik vervloekt was.

Een week later had ik een droom.

In die droom was ik volwassen en was ik actrice. Ik woonde in Australië. Ik droeg een lange, kleurrijke negentiende-eeuwse jurk en ik voelde me mooi. Plotseling voelde ik een onthutsende ongerustheid over mijn gezin, hetzelfde gezin waar ik in mijn echte leven deel van uitmaakte. In de droom voelde ik mijn adem stokken en ik stortte neer op de vloer. Ik was me ervan bewust dat ik doodging.

Maar ik werd niet wakker... de droom ging verder. Ik voelde hoe ik mijn lichaam verliet en een vrij zwevend bewustzijn werd, dat in

staat was om alles om me heen te zien. Ik zag hoe mijn gezin rondom mijn lichaam stond in de kamer waar ik was gevallen. Ze huilden allemaal. Ik was zo bedroefd omdat ik zag dat ze zo'n verdriet hadden, dat ik naar hen probeerde te roepen. 'Maak je geen zorgen, ik leef! De dood bestaat niet!' zei ik. Maar het had geen zin, omdat ik geen stem meer had... ze konden me gewoon niet horen. Alles wat ik kon doen was mijn gedachten op hen richten. Toen begon ik van hen vandaan te drijven als een heliumballon die door iemand wordt losgelaten. Ik dreef weg, weg naar boven, bij hen vandaan, de duisternis in. Het was een dichte, vreedzame duisternis vol prachtige, schitterende lichtjes. Ik voelde een sterk gevoel van kalmte en tevredenheid over me heen komen.

Precies op dat moment zag ik iets ongelooflijks.

Ik zag opapa.

Hij was daar, in de ruimte vlak voor me, hoewel niet in zijn fysieke lichaam maar eerder in geestvorm, een geest die prachtig, onmiskenbaar, helemaal die van hem was. Mijn bewustzijn herkende meteen zijn bewustzijn. Hij was een lichtpuntje dat als een stralende ster aan de donkere nachtelijke hemel stond, maar het licht was krachtig en had een aantrekkingskracht die mij ernaartoe trok. Het vulde mij met liefde. Het was alsof ik opapa's ware ik zag; niet zijn aardse lichaam, maar eerder dit grotere, innerlijke licht dat hij echt was. Ik zag zijn zielsenergie. Ik begreep dat opapa veilig was en dat hij op een prachtige plek was die gevuld was met liefde. Ik begreep dat hij thuis was gekomen, en op dat moment begreep ik ook dat dit de plek was waar we allemaal vandaan komen, de plek waar we allemaal thuishoren. Hij was teruggekeerd naar de plek waar hij vandaan was gekomen.

Door het besef dat dit opapa was en dat hij nog steeds op een bepaalde manier bestond, voelde ik me minder verdrietig. Ik voelde een enorme liefde, troost en, op het moment van herkenning, enorme blijdschap. Net voordat ik helemaal naar opapa werd getrokken, voelde ik dat iets zich om me heen sloot en me terugtrok.

Toen werd ik wakker.

Ik zat rechtop in bed. Mijn gezicht was nat. Ik huilde. Maar ik was

niet verdrietig. Het waren tranen van vreugde. Ik huilde omdat ik de kans had gekregen opapa te zien!

Ik lag in bed en huilde een hele tijd. Ik had gezien dat doodgaan niet betekent dat we de mensen van wie we houden verliezen. Ik wist dat opapa nog steeds aanwezig was in mijn leven. Ik was zo dankbaar voor mijn droom.

Het was pas jaren later, vele jaren later, dat ik genoeg ervaring had opgedaan om te begrijpen wat het overlijden van opapa en de gebeurtenissen die ermee samenhangen betekenden in mijn leven.

Wat ik had gevoeld in dat zwembad was het begin van de reis van opapa's ziel naar een andere plek. Omdat ik zoveel van hem hield – omdat ik op zo'n sterke manier met hem was verbonden – kon mijn ziel aanvoelen dat zijn ziel op het punt stond op reis te gaan. En dat ik dat kon voelen was helemaal geen vloek. Het stelde me in staat om die ene, laatste magische middag met opapa door te brengen. Als dat geen geschenk was, wat is dat dan wel?

En de droom?

De droom overtuigde me van één ding: dat opapa niet weg was. Hij was gewoon ergens anders. Maar waar? Waar was hij precies?

Daar kon ik geen antwoord op geven toen ik elf was. Maar na verloop van tijd kwam ik tot het besef dat opapa aan de andere kant was.

Wat bedoel ik met 'de andere kant'?

Ik zal de volgende, eenvoudige vergelijking gebruiken om het uit te leggen. Zie je lichaam als een auto. Hij is eerst nieuw, dan wat ouder en dan echt oud. Wat gebeurt er met auto's als ze echt oud zijn? Ze worden afgedankt.

Maar wij, mensen, worden niet afgedankt zoals met auto's gebeurt. Wij gaan verder. Wij blijven doorgaan. Wij zijn groter dan de auto en we werden nooit bepaald door de auto. We worden bepaald door wat we met ons meenemen als we de auto achterlaten. We gaan langer mee dan de auto.

Alles van mijn ervaring vertelt me dat we langer meegaan dan ons lichaam. We gaan verder. We blijven doorgaan. We zijn groter dan ons lichaam. Wat ons definieert is wat we met ons meenemen als we ons lichaam achterlaten: onze vreugde, dromen, genoegens en ons bewustzijn.

We zijn niet een lichaam met een ziel erin.

We zijn een ziel met een lichaam.

Onze zielen leven voort. Ons bewustzijn blijft bestaan. De energie die ons kracht geeft blijft bestaan. 'De andere kant' is de plek waar onze ziel naartoe gaat als ons lichaam ermee ophoudt.

Dat roept een hoop vragen op. Is 'de andere kant' een plek? Is het een atmosfeer? Een rijk? Is het materieel of spiritueel? Is het een tussenstation of een eindbestemming? Hoe ziet het eruit? Hoe voelt het aan? Is het vol gouden wolken en paarden hemelpoorten? Zijn er engelen? Is God daar? Is 'de andere kant' de hemel?

Ik verzamelde langzaam kennis over de andere kant, en zelfs nu ben ik er zeker van dat ik slechts een klein deel weet van wat erover te weten valt. Maar we hoeven ons geen complete voorstelling te maken van de andere kant of deze geheel te begrijpen om er troost uit te kunnen halen. In feite geloven zovelen van ons al dat onze overleden geliefden nog steeds bij ons zijn, in onze geest, in ons hart, en we roepen hen op als we herinneringen ophalen. Dat geloof is oneindig verrijkend.

De realiteit van wat er gebeurt als onze geliefde overlijdt biedt echter oneindig meer troost dan de meeste mensen zich realiseren, omdat deze zielen die ons hebben verlaten veel dichterbij zijn dan wij denken.

Ik geef je de eerste twee waarheden die ik leerde door mijn gave:

1. Onze ziel leeft verder en keert terug naar een plek die we 'de andere kant' noemen.
2. 'De andere kant' is echt heel erg dichtbij.

Hoe dichtbij? Probeer het volgende eens. Neem een blanco vel papier in je hand. Houd het omhoog voor je gezicht alsof je ervan leest. Merk op hoe dat vel papier een grens wordt die de ruimte waarin het zich

bevindt netjes verdeelt. Het mag dan doorschijnend en dun zijn, slechts een paar kleine pulpvezels die aan elkaar hangen, maar het is nog steeds zonder twijfel een grens. Als grens verdeelt het in feite een grote hoeveelheid moleculen, atomen en subatomaire deeltjes. Als je het voor je omhooghoudt, staan er miljarden dingen en jij aan de ene kant, en miljarden dingen – stoelen, ramen, auto's, mensen, parken, bergen en oceanen – aan de andere kant.

Toch kun je vanaf jouw kant van het papier de andere kant gemakkelijk zien en horen, en heb je er toegang toe. In feite zijn een paar van je vingers al daar doordat ze het papier vasthouden. De twee kanten zijn dan wel van elkaar gescheiden, maar eigenlijk vormen ze één geheel. De andere kant van het papier is ook hier.

Als je de term 'andere kant' in dit boek tegenkomt, denk dan aan dat vel papier. Stel jezelf de volgende vragen: stel dat de grens tussen ons aardse leven en een leven na dit leven net zo dun en doorschijnend is als een enkel vel papier?

Stel dat de andere kant ook hier is?